

Sygn. akt II KK 52/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Wiesław Błuś

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy,
w sprawie **Ł. K.**

obwinionego z art. 87 § 1a w zw. z § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść obwinionego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 6 grudnia 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Ż. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 6 grudnia 2013 r. Ł. K. został uznany winnym czynu z art. 87 § 1a k.w. i za ten czyn wymierzono mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, polegającej na

wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne z obowiązkiem przepracowania 40 godzin w stosunku miesięcznym. Dodatkowo orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia rowerów przez okres 7 miesięcy.

Wyrok powyższy uprawomocnił się w dniu 25 grudnia 2013 roku, bez wszczynania postępowania odwoławczego.

Od tego wyroku kasację w trybie art. 521 k.p.k., na niekorzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 87 § 1a k.w., polegające na wymierzeniu Ł. K. na podstawie tego przepisu kary 1 miesiąca ograniczenia wolności, w sytuacji, gdy wykroczenie to zagrożone jest wyłącznie karą aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 zł.

Podnosząc powyższy zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Ż. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym.

Wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. zagrożone jest karą aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 zł.

Wobec tego nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy w Ż. orzekając wobec Ł. K. karę ograniczenia wolności, dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia art. 87 § 1a k.w., gdyż na podstawie tego przepisu wymierzono obwinionemu karę, której orzeczenie nie było możliwe.

Należy przy tym podkreślić, że co prawda w ramach instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 39 § 2 k.w. istnieje możliwość orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju, nawet nieprzewidzianej w sankcji za określone wykroczenie, jednakże w przypadku wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia w postaci orzeczenia kary ograniczenia wolności nie jest możliwe, bowiem nie jest to kara łagodniejszego rodzaju, skoro w ramach ustawowego zagrożenia, obok kary aresztu, przewidziano także karę grzywny. W przypadku tak określonych ram ustawowego zagrożenia, „karą łagodniejszego rodzaju” w rozumieniu art. 39 § 2 k.w. może być wyłącznie nagana.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało orzec, jak w sentencji.